

Spadasinele steliste, în fruntea Europei

Locotenent Constantin PIȘTEA
constantinpistea@presamil.ro

Echipa feminină de spadă a CSA Steaua București a cucerit Cupa Europei. Cea mai tânără din cele patru componente ale echipei are 21 de ani, cea mai în vârstă, 26. Ana-Maria Brânză, Iuliana Măceșeanu, Simona Alexandru și Ana Zdanovschi sunt cele mai recente medaliate cu aur ale clubului roș-albastru. Rezultatele cele mai bune de până acum le-a înregistrat Ana-Maria Brânză, care are șanse mari de calificare la Jocurile Olimpice de la Beijing.

Viitoarea Laura Badea

Ana-Maria este sublocotenent de o lună. A terminat Institutul de Educație Fizică și Sport, se remarcă prin prezență de spirit, *are verb* – cum se spune despre cei cu talente oratorice, și se dovedește un interlocutor plăcut. Confirmă, ca și colegile sale de generație, faptul că scrima și frumusețea au spus „da” concomitent în fața performanței. Încă din 2004, când era campioană mondială de juniori, cea care are astăzi are 23 de ani s-a anunțat ca un viitor talent.

I-am promis Laurei Badea că o întrec și am de gând să mă țin de promisiune, mărturisește Ana-Maria. La seniori, cea mai bună performanță de până acum este un loc cinci la Mondialele din 2006, iar o calificare la Olimpiada de la vară ar fi considerată o reușită uriașă. Timp mai este, iar competițiile se succed într-un ritm istovitor. Ana-Maria speră să strângă cât mai repede numărul de puncte necesare calificării. Și, pentru asta, avionul s-a transformat într-o a doua casă.

Fără viață personală

Competițiile de scrimă se desfășoară aproape în fiecare weekend. În felul acesta, spadasinele spun că nu mai au timp pentru viața personală. Ana Zdanovschi, mezină echipei, consideră că performanța cere sacrificii și suntem mai ușor de înțeles când le spunem celorlalți că nu am putea face altceva. Am refuzat atâtea întâlniri cu amicii, încât unii dintre ei nici nu ne mai caută, adaugă Ana-Maria Brânză. Și acesta este doar începutul. Sportivele sunt conștiente de faptul că vârsta cea mai propice performanței în scrimă este de 25 de ani, așa că toate sunt dispuse să se dedice total scrimii. Cel puțin în perioada următoare. Spun că unele

● Echipa feminină de spadă a CSA Steaua este pregătită, din anul 2000, de Cornel Milan, fost sportiv al clubului, medaliat cu bronz la Campionatul Mondial din 1991. Orice cupă câștigată nu poate fi decât o bucurie în cariera oricărui antrenor, mărturisește antrenorul cu privire la cucerirea Cupei Europei, competiție desfășurată pe 11 februarie, la Napoli, în Italia. În sport nu poți fi niciodată sigur de nimic, dar am încredere că Ana-Maria Brânză se va califica la Olimpiadă. Un lucru e cert: este cea mai bună sportivă din cariera mea de antrenor de până acum.

● În același timp cu performanța echipei de spadă, la Orleans (Franța), s-a desfășurat Cupa Europei la sabie. Sportivele Stelei, pregătite de antrenorul Adrian Cârlescu Badea, au obținut locul doi. Cătălina Gherghitoaia, Elena Munteanu, Mihaela Bulica și Ioana Ionescu au fost întrecute numai de echipa campioană a Italiei.

competitoare vin la sală chiar și cu copilul, femeii în toată firea, cu familia, dar care iubesc atât de mult sportul, încât le este greu să renunțe. Suntem încă mici, afirmă în cor stelistele, dovedind un realism remarcabil.

N-aveam altceva mai bun de făcut

Bucuria cuceririi unui trofeu nu se poate compara cu nimic. Dincolo de regretul de a nu putea vizita mare lucru din orașele de concurs, datorită timpului limitat, spadasinele steliste se bucură că au ocazia de a face exact ce le place. Iar scrima este un sport curat, mult mai clar, așa cum spune Simona Alexandru. Chiar dacă se pot face contestații, deciziile arbitrilor rămân valabile. La noi nu se pot face blaturi, ca la fotbal. Ana-Maria Brânză glumește: De ce am ales scrima? Păi dacă n-aveam altceva mai bun de făcut? Râde. Știe că e aproape de Jocurile Olimpice. Are multă încredere în talentul său și se simte pe val. Colegele sale au mai puține puncte în clasamentul Federației Internaționale de Scrimă și, ca atare, se concentrează pentru Olimpiada din 2012. Este visul oricărui sportiv, mărturisește Simona Alexandru.

Foto: Cătălin OVREIU

COMENTARIUL SĂPTĂMÂNII

Locotenent
Constantin PIȘTEA
constantinpistea@presamil.ro

Trei orbi

Aflat în trafic, cu mâinile pe volan, cetățeanul așteaptă culoarea verde a semaforului. Se uită-ntr-o parte, apoi în cealaltă, mai mult pentru a alunga plictiseala, și iar la semafor. E tot roșu... Apoi, dintr-o dată, în loc de parbriz îi apare o cortină albă strălucitoare. A orbit, asta este concluzia, indiferent de câte ori s-ar freca la ochi. Ceilalți șoferi claxonează nervos. Orbul nu mișcă. Este singur într-un ocean de zgomote și parcă năvălind apa nu a mai fost la fel de rece. Îi este greu să se adapteze noii realități, dar nu are de ales. Scriitorul Jose Saramago l-a desemnat drept primul orb din romanul său. Omniscient, autorul planifică răspândirea unui virus necunoscut care dă întreaga lume peste cap. În felul acesta, romanul *Eseu despre orbire* cutremură. Citindu-l vei ajunge să te întrebi care sunt lucrurile de valoare din viața ta și-ți vei da seama chiar că un cearșaf mirosind a balsam e o adevărată minune.

Primul orb al săptămânii trecute a fost Ilie Năstase. Generalul în rezervă și-a dat jos ghețele și a constatat că aleile nemăsurate de la noi nu merită prea multă osteneală. Tălpile s-au tocit în 11 ani prin tribunale, între comitete și comiții, pentru o buză de pământ pe care fostul campion de la Roland Garros ar fi vrut să înalțe o academie de tenis. Nu a fost să fie, iar generalul și-a amintit că există și un aliniament de rezervă, chiar dacă românii sunt obișnuiți să privească demisia ca pe ceva rușinos. A spus *să trăiești!*, a făcut stânga-mprejur și a lăsat în spate un sistem înghețat, în care inițiativa stă la coadă în urma interesului. Ilie Năstase este orbul de la volan, cel de la care crește romanul lui Saramago.

Așa cum în carte virusul s-a extins înimaginabil de iute, săptămâna a continuat, pentru cei care știu să-și identifice simbolurile în roșu și albastru, cu o pierdere categorică a calificării în Cupa Cupelor de către echipa de handbal a Stelei. Opt goluri diferență atât în tur, cât și în retur, în favoarea maghiarilor de la Veszprem. Nicio șansă oferită Stelei. Diferență clară de valoare. Umilintă. Cuvinte care au rezonanță puternică, mai ales puse în balanță cu faptul că echipa roș-albastră este liderul actual al campionatului intern. Suprapuse batjocurii internaționale, faze de genul minge aruncată la poartă pe la spate, pe care Șania era obișnuit să le facă în țară, nu mai dau deloc bine, ba sunt chiar ridicole.

La fel de prost, dacă nu chiar dezastruos, sună faptul că după 51 de ani și cu 41 de titluri naționale la activ, secția de hochei a clubului militar nu s-a mai calificat în finala campionatului. Se mai emancipează și provincia, veți spune. E adevărat, așa cum se pare că se întâmplă și la fotbal. Nu există însă nicio scuză pentru ratare. Emanciparea provinciei ar fi trebuit însoțită de o replică pe măsură a conducerii steliste. *Represiune împotriva represiunii* scrie pe unul din gardurile Complexului Steaua. Sigur, clubul nu are patinoar, iar înscricția de pe gard este cu trimitere la echipa de fotbal. Dar asta e altă poveste. Ce ne interesează acum este cum de sunt posibile înfrângerile ale Stelei cu 2-5, 2-7, 2-8? Toate înregistrate în ultimele meciuri ale sezonului regulat. De 51 de ani, Steaua nu a pierdut calificarea în finala campionatului intern. S-a întâmplat acum și tricoul roș-albastru s-a pătat de grăsime.

Orbii au fost încartiruiți pentru a se încerca limitarea acțiunii virusului. Cum a scăpat omenirea de problemă vă las să descoperiți citindu-l pe Saramago. Cum va ieși Steaua din impas rămâne de văzut. Deocamdată, Federația de Tenis nu mai este condusă de un stelist adevărat, echipa de handbal a fost făcută tu în Europa, iar cea de hochei zace la mila locului trei. Câți obraji sunt și albaștri, nu doar roșii?

Tradiția de a fi pe podium

Sublocotenent Andreea POPESCU

În Italia, în localitățile San Candido, Sesto și Dobbiaco s-a desfășurat, în perioada 26 ianuarie – 1 februarie, cea de-a 60-a ediție a Campionatelor de Schi ale Trupelor Alpine. Competiția denumită *Casta 2008* a aliniat la start peste 200 de sportivi militari din țări cu renume în lumea sportului alb: Austria, Argentina, Croația, Germania, Macedonia, România, Slovenia, Spania, SUA și Italia.

Țara noastră a participat an de an cu un lot format din cei mai buni sportivi ai Clubului Sportiv Aplicativ-militar *Bucegi Predeal*. Anul acesta, delegația română a ocupat locul doi în clasamentul final, surclasând echipa gazdelor și devansând Slovenia și Argentina. Acesta este cel mai bun rezultat obținut de militarii români în cei 12 ani de participare la campionatul italian.

Competiția a presupus întreceri la schi alpin, schi fond (probă individuală și ștafetă) și biatlon (patrulă), atât la masculin, cât și la feminin. Cu amănunte despre performanța sportivilor militari vom reveni în unul din numerele noastre viitoare.

PREZUMȚIA DE (NE)VINOVĂȚIE

Ion Al. RONCEA

Ieri, în drum spre un supermarket cunoscut, am trecut pe lângă stadionul din Ghencea și mi-am adus aminte de cozile făcute și trăite în vremurile de altădată. Uneori cozile ajungeau până pe carosabilul bulevardului și lungimea lor nu putea fi asemănată decât cu cele de la tacămuri, nechezol și alte delicatose unde ne pierdeam noaptea cu luna plină într-o deplină voluptate colectivă. Mi-am amintit de momentele când mirajul cozii devenise drog, ne așezam la rând fără să știm la ce și nici măcar nu mai conta. Ideea de coadă se atașa ideii că se dă ceva și cu ce puteam să ne iluminăm duminicile dacă nu cu bogăția semnificată de o cutie cu nes sau o rudă din salamul atât de răvnit.

Cu gândul la kilometricele cozi de altădată, ajuns la supermarket, m-am așezat inevitabil la o coadă, așteptând cuminte să-mi vină rândul în fața ghișeului. Din spate, un domn trecut de vârsta a doua, bine îmbrăcat, a dat să intre în față, încercând să întrebe ceva. În spatele meu, o doamnă fragilă s-a repezit brusc cu voce de leoaică și i-a tăiat bărbatului elanul demersului, invitându-l vehement să nu îndrăznească să-i treacă înainte. Bărbatul s-a retras tiptil la rând nu fără a-i reproșa elegant doamnei: *Chiar ați crezut că m-aș fi băgat*

în fața dumneavoastră? Arăt eu ca unul în stare de-un astfel de gest? M-ați jignit! Eu, suspectându-l la rândul-mi că ar fi putut face gestul de a ne sfida și a trece în fața tuturor, i-am sărit doamnei în ajutor susținând ideea că locul dânsului ar fi la rând. M-ați jignit a doua oară! a reproșat omul, cu demnitate și eleganță specifică tipului bine-crescut. Am tăcut imediat, înghițindu-mi o nouă replică. Ce făcuse acest om pentru a fi apostrofat? Poate intenția sa fusese doar de a se adresa la ghișeu pentru o informație. Din capul locului, fără explicații, îi acordaserăm în cor prezumția de vinovăție.

De ce? Răspunsul la întrebarea de mai sus nu este simplu. El trebuie căutat în sinele din noi, fiecare cu zestrea proprie de cutume și standarde de viață trăită la comun. Clișeele de comportament, nerăbdarea cu cei din jur și cu noi înșine, ușurința cu care punem etichete și stabilim sentințe ne otrăvesc cotidian existența. Astfel de gesturi mici, precum picătura chinezească, pot altera capacitatea noastră de a mai alege, cu răbdare de Sisif, bobul de aur din bolovanul de steril ce tot ne încumetăm să-l urcăm pe munte. Fiecare cu muntele lui, acordând și nu doar clamând celor de lângă noi prezumția de nevinovăție!

Culoarea din cârlig